

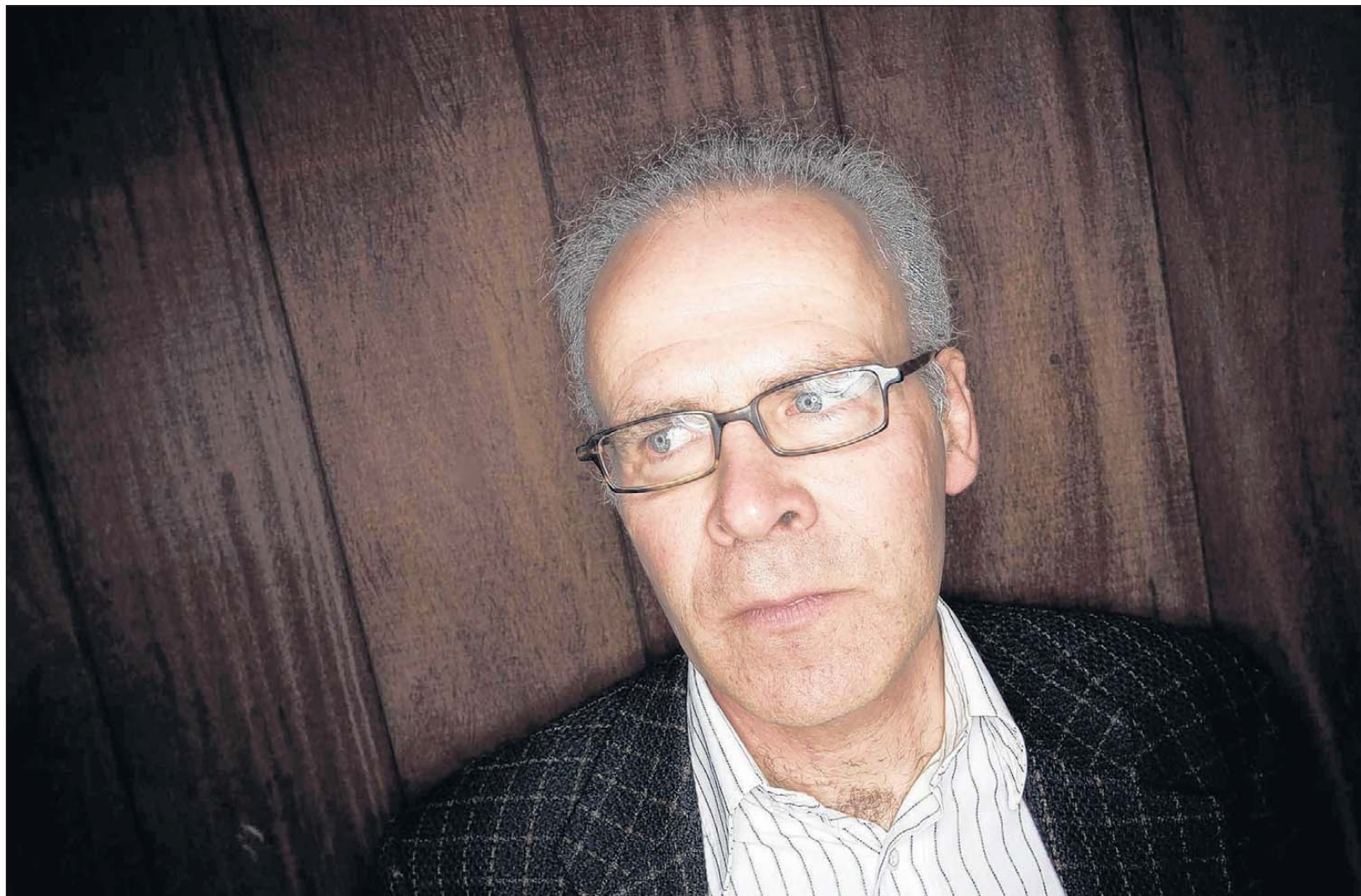
PLEZIER Limburgs enige grootmeester Paul van der Sterren speelt na zeven jaar weer een partij op eigen bodem

Schaken zonder stress

Paul van der Sterren stond 25 jaar aan de Nederlandse schaaktop. Maar door de druk van het moeten presteren, raakte hij uitgekeken op wedstrijdschaken. Na zeven jaar afwezigheid speelt de geboren Venloenaar zaterdag voor het eerst weer een partij in Limburg.

door **Amando Zwamborn**

Zoals een voetballer het einde van zijn carrière voelt aankomen, zo voelde Paul van der Sterren (54) zijn schaakpensioen dichterbij komen. Zeven jaar geleden zette hij een punt achter zijn schaakloopbaan, om nadien nooit meer een partij te spelen. Totdat hij afgelopen zomer weer warm werd bij de gedachte van een partijtje wit tegen zwart. Van der Sterren: „Na mijn afscheid was ik compleet opgebrand. Ik had geen enkele behoefte meer om te schaken. Vergelijk het met een gewone baan, na dertig jaar wil je wel eens iets anders. Daarnaast merkte ik dat ik niet meer kon waarmaken wat in me zat. Door concentratiegebrek en sleur maakte ik domme fouten. Ik wilde niet afglijden naar een lager niveau en heb de eer aan mezelf gehouden. Want zodra je de kantjes er vanaf loopt, val je door de mand.” Zo kon het gebeuren dat Van der Sterren al tijdens zijn 45ste levensjaar met pensioen ging. De Venloenaar is namelijk altijd *beroepsschaaker* geweest: tot 2001 nam hij deel aan allerlei toernooien. „Helaas kreeg ik op een gegeven moment last van stress. Jarenlang was ik 24 uur per dag bezig met schaken. En juist als ik eventjes ontspande, kreeg ik weer allerlei schaakideeën. Ik kon het nooit helemaal losla-

Paul van der Sterren: ...de accu is inmiddels weer opgeladen...

foto Ram van Meel

ten.” Van der Sterren ging na 2001 wel nog twee jaar door in de Nederlandse meestercompetitie, maar merkte al snel dat het plezier was verdwenen. „Daarna heb ik wel nog boeken geschreven over de schaaksport en artikelen gemaakt voor schaaktijdschriften. Dat deed ik tijdens mijn carrière al, en dat blijft leuk om te doen. Dat waren ook de enige momenten dat ik nog schaakstukken heb aangeraakt. Als je een boek over openingen schrijft, moet je soms wel eens de stukken aanraken. Dan wil je iets visualiseren en pak je even het bord of de computer erbij.” Na jaren van ‘niets’ doen is de accu inmiddels weer opgeladen. Met

zijn Amsterdamse vereniging Caisa speelt hij sinds twee maanden weer mee in de competitie. Zijn eerste partijen wist de schaakveteraan niet te winnen. Na één verlies en één remise, hoopt hij zaterdag in Voerendaal zijn eerste overwinning te boeken. Al heeft Van der Sterren op het eerste oog weinig zin in een terugkeer naar Limburg. De geboren Venloenaar woont al sinds zijn studententijd in de Randstad. Een tripje naar het zuiden is vanuit zijn huidige woonplaats Amstelveen eigenlijk een brug te ver. „Voerendaal is het verst gelegen team uit de competitie. Vroeger deed er nog een club uit Gent mee in deze klasse, ik ben blij dat zij ge-

degradeerd zijn”, lacht Van der Sterren. „Maar we moeten niet klagen. Voor tegenstanders uit Groningen is het natuurlijk nog zwaarder om richting Voerendaal te reizen. En stiekem verheug ik me enorm om weer eens in Limburg te spelen. Zo hoop ik een aantal oude bekenden tegen te komen, het is immers maar een klein wereldje.” Van het Voerendaalse team hoeft hij weinig Limburgse tegenstand te verwachten. „Volgens mij zijn het haast allemaal buitenlandse spelers. Er zitten misschien één of twee Limburgers in het team. De rest zijn vooral Oostblokkers die waarschijnlijk in de Duitse grensregio wonen.” Felix Levin, Ali Bitalzadeh

en Andrey Orlov zijn de grote namen bij Voerendaal. Het doet Van der Sterren weinig. „Tegenwoordig speel ik puur voor het plezier. Het tijdperk van moeten winnen is voorbij. Deze wedstrijdsjes zijn allemaal bedoeld als hobbyisme, omdat het toch weer is gaan kriebelen.” Zo werkte de Venlose schaker de laatste jaren aan een boek over zijn loopbaan, maar zijn terugkeer staat er niet in beschreven. „Het zijn mijn memoires en het zegt genoeg dat het boek mijn carrière tot 2001 beschrijft. Dit is geen comeback op mijn oude niveau, maar meer een verslaving die ik nog jaren wil vasthouden.”